

SVĚTLO

3. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12Sk)

18. LEDNA 2004

Z obsahu:

Novoroční homilie
Jana Pavla II.
- strana 2 -

Anna Kateřina
Emmerichová
Christa Pfenning-
bergerová
- strana 4 -

Svatopisec Lukáš
Mario Galizzi
- strana 6 -

„Pět nenapravitelných
slabostí“ Ježíše Krista
Kardinál François
Xavier Nguyen
Van Thuan
- strana 8 -

Sedm hřebů do
rakve duše
Biskup F. J. Sheen
- strana 9 -

Poselství Urbi et Orbi
Spasitel světa sestoupil
z nebe. Radujme se!
- strana 10 -

Moc modlitby
Dr. Herbert Madinger
- strana 12 -

Když děti nechťejí
Období vzdoru přináší
rodičům problémy
- strana 13 -

*Maria, Matko jednoty křestanů,
oroduj za za nás!*

Novoroční homilie Jana Pavla II.

Když přišla plnost času, Bůh poslal svého Syna zrozeného ze ženy (Gal 4,4).

Dnes v oktávu Narození Páně nám liturgie představuje obraz Matky Boží Panny Marie. Apoštol v ní označuje ženu, skrze kterou Boží Syn vstoupil na svět. Maria z Nazareta je Bohorodička, ta, která „porodila Krále, jenž nad nebem a zemi vládne na věčné věky“ (vstupní antifona).

Na počátku tohoto nového roku vstupme učenlivě do její školy. Snažme se naučit od ní, svatě Matky, přijímat s vírou a v modlitbě spásu, kterou Bůh nepřestává dávat těm, kteří důvěřují jeho milosrdné lásce.

V této atmosféře naslouchání a modlitby vzdejme Bohu díky za tento nový rok: ať je pro všechny rokem prosperity a pokoje.

Je mi potěšením obrátit se s uctívou myslí na vznešené pány vyslance diplomatického sboru akreditovaného u Svatého stolce, kteří jsou přítomni dnešní slavnosti. Zdravím srdečně kardinála Angela Sodana, státního sekretáře, a své spolupracovníky ze státního sekretariátu. Spolu s nimi zdravím kardinála Renata Raffaela Martina a všechny členy papežské rady pro spravedlnost a mír. Jsem jim vděčný za úsilí, které vynakládají všude při šíření výzvy k míru, kterou Církev ustavičně vyhláší.

„Je to trvalý úkol: vychovávat k míru.“ To je téma poselství k dnešnímu Světovému dni míru. Ideálně navazuje na to, co jsem navrhl již na začátku své

ho pontifikátu, když jsem zdůraznil naléhavost a nutnost formovat svědomí pro kulturu míru. Chtěl bych opakovat: Jelikož mír je možný, je povinností (srov. Poselství 4).

Pro křesťana „hlásat mír znamená zvěstovat Krista, který je *naš pokoj* (Ef 2,14), a hlásat evangelium, které je *evangeliem po-*

Mons. Michael Aidan Courtney

koje (Ef 6,15); znamená to volat všechny k blahoslavenství být *strůjci pokoje* (srov. Mt 5,9); (Poselství 3). Svědkem „evangelia pokoje“ byl také Mons. Michael Aidan Courtney, můj předsta-

vitel ve funkci apoštolského nuncia v Burundi, který byl tragicky zabit před několika dny, když plnil své poslání ve prospěch dia-

logu a smíření. Modlíme se za něho v naději, že jeho příklad a jeho oběť přinesou ovoce míru v Burundi a ve světě.

Každý rok se v této vánoční době vracíme v duchu do Betléma, abychom se klaněli Dítěti v jeslích. Země, kde se narodil Ježíš, je nucena žít v dramatických podmínkách. Ani v jiných částech světa neuhasínají ohniska násilí a konfliktů. Je tedy tře-

EDITORIAL

Slova Svatého otce pronesená o Vánocích se k Vám dostávají až v době, kdy už skončil zpěv koled, ale stačí se do nich začíst, abychom si uvědomili, jak jsou nadčasová. Vánoční období je krátké na to, abychom se dostatečně zhloubali do tajemství nekonečného Boha, který se stal pro nás **malíčným**, a byl jím zde na zemi nikoliv několik dní vánočního období, ale celá léta. Svaté Robátko na Matčině klíně je tentýž Bůh, který se zjevil na Sinaji v ohni, hromu a vichru. Nastoupil jen jinou cestu, kterou nás chce přivést k spásonosné nezbytnosti: ukazuje nám zcela názorně sám na sobě to, co od nás bezpodmínečně vy-

žaduje: abychom byli maličci. Pohled na bezmocné Děťátko by nás měl přivádět k většímu úžasu než pohled na Divotvůrce, který proměňuje vodu ve víno či povolává k životu Lazara, který už v hrobě zapáchá. A co jiného než pokorný **úžas** má být cílem našeho poznávání Boha? Skutečnost, že se nám Bůh představuje v tak hlubokém ponížení a pokoření, není výzvou k tomu, abychom dali úctu stranou, ale právě naopak, abychom žasli a nepřestávali se klanět.

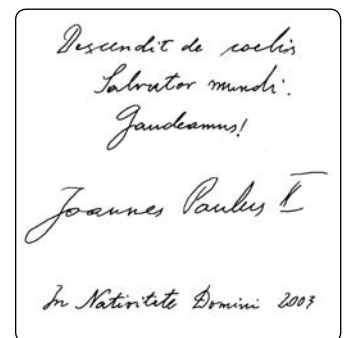
Úžas je něco jiného než údiv. V úžasu je obsažena pokora a radost z přijetí něčeho,

Pokračování na str. 11

ba vytrvat a nepodléhat pokušení nedůvěry. Je nezbytné úsilí ze strany všech, aby byla respektována základní práva lidských osob, a to ustavičnou výchovou k zákonnosti. V tomto směru je třeba vynakládat úsilí, aby byla překonána „logika prosté spravedlnosti“, a „otevřít se logice odpuštění“ (srov. Poselství 10).

Stále více se projevuje nezbytnost nového mezinárodního uspořádání, které umožňuje zužitkovat zkušenosti a výsledky dosažené v těchto letech Organizací spojených národů; uspořádání, které je schopné přinášet přiměřená řešení dnešních problémů, založená na důstojnosti lidské osoby, na integrálním rozvoji společnosti, na solidaritě mezi bohatými a chudými zeměmi, na přerozdělení zdrojů a mimořádných výsledků vědeckotechnického pokroku.

„Láska je nejvyšší a nejušlechtlejší formou vztahů mezi lidskými bytostmi“ (tam.). Toto vědomí mě vedlo při koncipování poselství pro dnešní Světový den míru. Kež nám Bůh pomůže vybudovat společně „civilizační lásky“. Jedině lidstvo, ve kterém vítězí láska, bude schopno těšit se z autentického a trvalého míru.

Kež nám tento dar získá Maria. Kež ona nás podporuje a provází na strmé a povznášející cestě budování míru. Prosme o to s důvěrou a neúnavně: Maria, Královno míru, oroduj za nás!

*Bolletino Vaticano 1. 1. 2004
překlad -lš-*

Počátek divů

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

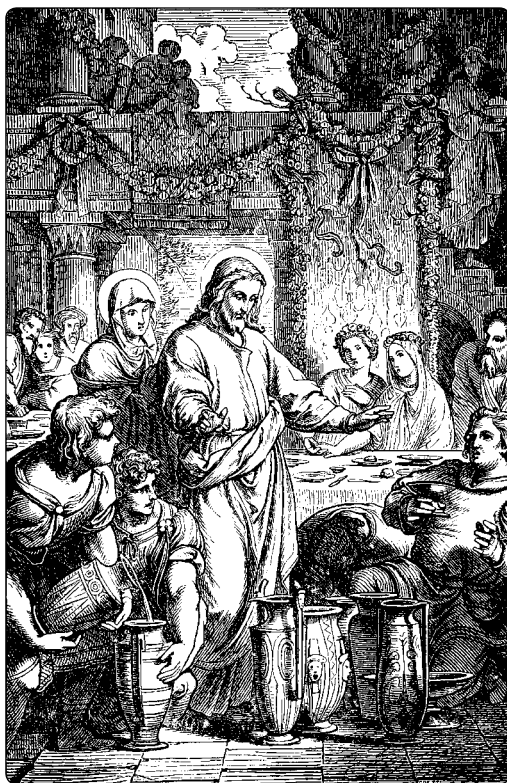
Udělejte všechno, co vám řekne!

Tvůj Pán se po Janově křtu a čtyřicetidenní přípravě v samotě a postu vrací do Galileje, aby zde zahájil svou veřejnou činnost. Cestou se k němu připojili první učedníci. I ty se k nim připoj: jako Ježíšův přítel jsi vítán na svatebním veselí, kam Pána pozvali. Připrav se proto důstojně na tuto slavnost, která je pro tebe o to významnější, že se zde setkáš i s Ježíšovou Matkou Marií, která sem přišla nejen jako host, ale jako dobrá pomocnice.

Blahopřej snoubencům k jejich významné životní události, ale především jim blahopřej, že do svého středu pozvali Pána a jeho Matku. Může být větší štěstí, než nacházet se ve společnosti Božího Syna a té, které vděčí za svůj lidský život? Ochota, s jakou přijali pozvání na tuto světskou slavnost, ať je ti povzbuzením, abys vždy a všude myslel na to, zajistit si přítomnost a společnost Ježíše a jeho laskavé a starostlivé Matky.

Zatímco celá společnost se bezstarostně veselí, Mariino srdce rozpoznává včas i z nejmenších náznaků nepříjemnou skutečnost, že se hostitelé nečekaně ocitají v nepříjemných obtížích. Pozoruj a dobře si zapamatuj, s jakou starostlivostí myslí na ty, kteří ani netuší, že by se na ni mohli ve své tísní obrátit. Jak by se mohla nepostarát o ty, kteří ji o to s důvěrou prosí?

Nemají vína, sděluje diskretně svému Synu. Nemají to, co v tuto chvíli nezbytně potřebují. Stejně dobře si všimni, jak málo stačí této Matce, aby probudila všemohoucí dobrotu svého Syna. Ježíšova odpověď připadá jako odmítnutí tobě, nikoliv však Marii. Ta ani na chvíli nepochybuje, že její Syn nenechá mladý pár na holičkách, a vůbec nepokládá za potřebné, aby na něho dále naléhala. Spíše myslí na to, aby pro Pánovu velkodušnou štědrost připravila co nejlepší podmínky. Ježíšova dobrota by mohla narazit na lidskou neochotu k potřebné spolupráci. Prosíš-li Marii

o cokoliv, snaž se, abys nepřeslechl její mateřská doporučení: *Cokoliv vám řekne, učíte!*

Ten, kterému je *dána veškerá moc na nebi i na zemi*⁽¹⁾, ví také nejlépe, co je třeba pro přijetí jeho dobrodiní předem vykonat. Chceš-li být svědkem zázraků, učin přesně a bez váhání všechno, co ti řekne.

Naplňte nádoby vodou! Odlož všechnu pohodlnost, povrchnost a polovičitost. Učin ze své strany všechno, co je v tvých silách, abys vyplnil to, co zůstává prázdné. Pán nebude nahrazovat tvé nedostatečné úsilí, ale chystá se proměnit tvé opravdové a vytrvalé snažení, i když se zatím jeví neplodné. Jak dobře si počínají služebníci, že naplnili všechny nádoby až po sám okraj, i když neměli tušení, co má tento vzácný host v úmyslu! O kolik dobrého a chutného vína by připravili hostitele, kdyby svou práci vykonali polovičatě!

Nabírejte a odnášejte. Ovoce Ježíšova požehnaní není určeno jen tobě, ale všem. Proto nabírej a roznášej, aby všichni mohli chválit Ženicha, že *zachoval dobré víno*. Všichni hosté jsou veselí a spokojení, že se jim dostává v hojnosti stále dobré víno, i když nemají tušení, odkud je. Velké zázraky nejsou určeny k tomu, aby vyvolávaly senzací, ale aby bylo možno posloužit všem pozvaným. A Pán zve k sobě všechny. I tobě se dostává *dobrého vína* zbožnosti, horlivosti a obětavosti, a ty sám ani nevíš, *odkud je*. Ty sám můžeš nachystat jen *vodu*, proto myslí vždy na toho, který ji umí proměnit ve víno, a neber tedy nic jako samozřejmost. Za tvou spokojeností u svatebního stolu stojí cizí přímůlva, poslušnost, úsilí a oběť a především Ježíšova láska a dobrota. Děkuj Pánu a jeho Matce za všechny skryté a o to zázračnější proměny, které v tobě učinili a dále ještě činí. Jsou to mnohem drahocennější dary, než je víno na svatbě. Když víš, jak si počínat, když dochází víno, následuj své Dobrodince a snaž se být také neméně pozorný, štědrý a pohostinný. *Rozhlašuj den ze dne jeho spásu a vypravuj mezi pohany o jeho slávě.*⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 28,18; ⁽²⁾ resp. žalm 96

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 62,1-5

Kvůli Siónu neumlknu, kvůli Jeruzalému neutichnu, dokud jeho právo nevzejde jak světlo, dokud se jeho spása nerozhoří jako pochoděň. Tu národy uvidí tvé právo a všichni králové tvou slávu. Obdaří tě novým jménem, které určí Hospodino va ústa. Budeš nádhernou korunou v Hospodinově ruce, královskou členkou v dlani svého Boha. Nebudeš se již nazývat „Opuštěná“ a tvá zem „Osamělá“. Tvým jménem bude „Mé potěšení“ a jméno tvé země „V manželství daná“, neboť si v tobě zalíbil Hospodin a tvá země dostane muže. Jako se jinoch snoubí s pannou, tak se s tebou zasnoubí tvůj stvořitel. Jako se raduje z nevěsty ženich, tak se tvůj Bůh potěší z tebe.

2. čtení - 1 Kor 12,4-11

Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné síly, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha však jsou dány každému k tomu, aby mohl být užitečný. Jednomu totiž Duch dává dar moudrosti, jinému zase tentýž Duch poskytuje poznání, jinému se opět dostává od téhož Ducha víry, jiný zase má od téhož Ducha dar uzdravovat, jiný konat zázračné skutky, jiný promlouvat pod vlivem vnuknutí, jinému zase je dáno, aby dovedl rozeznávat, jakým duchem se co nese, jiný může mluvit rozličnými (neznámými) jazyky a jiný zase má dar, aby uměl vykládat, co tím jazykem bylo řečeno. To všechno působí jeden a týž Duch. On vhodně přiděluje každému zvlášť, jak chce.

Evangelium - Jan 2,1-12

Byla svatba v galilejské Káně a byla tam Ježíšova matka. Na tu svatbu byl pozván také Ježíš a jeho učedníci. Došlo víno, a proto řekla matka Ježíšovi: „Už nemají víno.“ Ježíš jí odpověděl: „Co mi chceš, ženo? Ještě nepřišla má hodina.“ Jeho

Pokračování na str. 11

Anna Kateřina Emmerichová

Existuje jiná dimenze života, kterou v době, kdy se vynášší především mládí, zdraví, výkon a úspěch, obvykle jen těžko vnímáme.

Ukazuje nám ji Anna Kateřina Emmerichová. Svým chatrným zdravím, dobrovolně přijatou chudobou, bezmeznou otevřeností pro druhé, účastí na utrpení druhých mohl v ní být Bůh přítomen k útěše mnohých.

Anna Kateřina se narodila jako páté z devíti dětí 8. září 1774 v Coesfeldu v západním Vestfálsku. Její rodiče byli chudí nádeníci u jednoho sedláka. V rodičovském domě byla častým hostem nouze a nemoc, jak to bylo u lidí této společenské vrstvy obvyklé. Dva nejstarší z devíti sourozenců zemřeli ještě v dětském věku.

I z důvodu chudého původu byla Anna Kateřina od mládí velmi slabé konstituce. V některých životopisech je Kateřinin původ romanticky idealizován. Ale to neodpovídá skutečnosti. Rodiče vychovávali děti v náboženství. Ale jejich dětský obraz světa nebyl ani svatý, ani dokonalý. V tehdejší době byl Bůh představován především jako trestající a náboženství bylo zaměřeno především na morálku. To byl také pro Kateřinu výchozí bod v průběhu jejího vývoje k jinému, zcela osobnímu pojetí Boha a vztahu k němu.

Jiná než ostatní

Do školy mohla chodit jen čtyři měsíce, jinak musela pracovat. Využívala však každou volnou chvíli, aby zlepšila své schopnosti čít a psát. Při pasební dobytka a o nedělích a svátcích ji bylo možno vidět s knihou v ruce. Sama vypráví, že uprostřed noci, když rodiče spali, četla náboženské knihy.

Již od dětství byla obdařena darem vnitřního vidění. Vidí svého anděla strážného a rozmlouvá s ním a často ji také navštěvuje Jezulátko, které nazývala podle místního nářečí *Jüingsken*. K jejím „navštěvníkům“ patřil i Jan Křtitel. Říkala mu „*Jeniček v kůži*“.

Pro rodiče nebylo snadné pochopit své dítě, které bylo evidentně jiné než ostatní. Otec se jí často ptal, když vyprávěla

o světcích nebo o událostech církevního roku: *Dítě, odkud to všechno máš?*

Anna Kateřina označila sama sebe jako *svéhlavou a vznětlivou*. Část svého života bojovala se svou *živostí a rychle proměnlivou náladovostí*. Tyto charakterové rysy svědčí však také o její vlastní síle, že to, pro co se rozhodla, dokázala také uskutečnit a sama bez vnější podpory jít svou cestou.

Jak bylo tehdy obvyčejem, vychovávali ji rodiče k tomu, že se má vdát. Proto vedli svou dceru k tomu, aby se účastnila zábav, kde by mohla poznat muže. Tomu se však Kateřina rozhodně bránila. Pro ni bylo jasné, že se má stát řeholnicí. Fascinují ji biblická vyprávění, příběhy ze života světců, církevní rok s jeho svátky, jedním slovem – uchvacoval ji Bůh.

„Selskou holku nechceme“

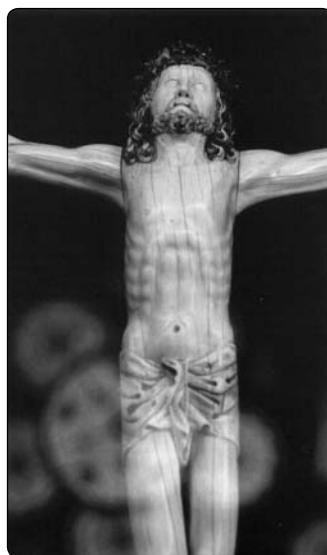
Nic ji nemohlo odradit od její volby. To je udivující, neboť vzhledem k jejímu chudému původu jí všichni právem tvrdili, že pro ni cesta do kláštera nevede. Více než jedenkrát klepal svatbychtivý mládenec na dveře u Emmerichů, ale marně.

Rodný dům Anny Kateřiny Emmerichové

Bez jakékoliv opory a bez pochoopení ze strany svého okolí trvá Kateřina na svém. Rodiče jí činí těžké výčitky a všemožně se snaží odvést její myšlenky od kláštera.

Marně žádala o přijetí v několika kláštřech. Vzhledem k její chudobě ji všude odmítli: *Sel-*

skou holku nechceme, musí všude vyslechnout. Co dělat? Jelikož byla slabá pro těžkou práci na poli, začne se učit jako šička. Pět roků pracuje u jedné švadleny v Coesfeldu a pak samostatně jako podomní šička. *Našetřila jsem si šitím pěknou sumič-*

ku, protože jsem pracovala pilně a každý mě měl rád, takže jsem měla práce habaděj.

Po všechna ta léta chová své přání stát se řeholnicí. Když hledaly klarisky v Münsteru varhanici, vidí v tom novou příležitost. Je jí nyní 25. Ačkoliv nikdy nehrála na žádný nástroj, je ochotná naučit se hře na varhany u jednoho varhaníka.

Velice záhy jsou její úspory spotřebovány, protože zadlužení rodiče ji nemohou nijak podporovat. Jedině skutečnost, že se za ni zasadila varhaníková dcera, která chce také vstoupit do kláštera, jí pomohla, že byla do kláštera přijata. Rodiče jsou i nadále ostře proti jejím plánům, otec jí dokonce řekne: *Raději bych zaplatil tvůj pohřeb než vstup do kláštera.*

Rodičovská autorita hrála v tehdejší době mimořádnou roli a Kateřina musela osvědčit velkou míru samostatnosti a houževnatosti, aby setrvala na svém plánu. Její cesta je zvláště pro ženu ze spodních vrstev velmi neobvyklá.

„Bůh je láska“

Její rozhodnutí pro klášterní život je plodem osobní náboženské zkušenosti. Cesta, po které ji Bůh povede, je jistě neobvyklá, to můžeme pozorovat již od jejího dětství. Vidění a duchovní obrazy prožívá stejně realisticky jako prostředí rodičovského domu. Rodiče i učitelé jsou udiveni až rozzlobeni nad jejími výrazy a ona začne mlčet o všem, co vidí, protože stále narážela na nepochopení. Pro lidi, kteří přišli s Kateřinou do styku, nebylo vůbec lehké vyrovnat se s jejími neobvyklostmi. Její cesta a zkušenost překračovaly běžné hranice, to bylo nutno buďto přijmout, nebo, což se jí často stávalo, ji odmítat a vehementně pronásledovat.

Kateřina se často modlí před křížem v kostele v Coesfeldu. V modlitbě před tímto křížem prožívá setkání s Bohem, který vydal svého jediného Syna, s Je-

žišem na kříži, který z lásky pro nás trpěl. Chceme-li vědět, jak konkrétní byl pro Kateřinu Ježíš na kříži, musíme číst pasáže z její knihy *Utrpení a smrt našeho Pána a Spasitele*. Její obraz Boha doznal zde před křížem rozhodující změnu, protože poznala Boha milujícího a milosrdného, který chce všechny lidi zachránit: *Všechno toto děsné utrpení bylo z čisté lásky.*

Je uvedena hluboce do tajemství utrpení a jeho výkupné moci; to vysvětluje její vlastní životní cestu. Anna Kateřina není nějaký Boží nástroj bez vlastní vůle, žádná pasivní trpitelka, nýbrž člověk, který je současně ponořen do Božího pohledu na ztracený svět a současně „rozumí“ Boží bolesti a chce spolupřít. Anna Kateřina je především milující a jen tak je možno správně pochopit její život a utrpení, aniž by její obraz byl jednostranný.

V klášteře

Sekularizace se svým duchem nezastavila ani u klášterní brány. Kázeň upadla a je přímo naprogramováno, že komunita odmítne Kateřinu pro její přílišnou zbožnost. Navíc je příliš často nemocná. To nepřispívá k její oblibě. Často se stává, že se o nemocnou na její cele nikdo nepostarává. Když je klášter rozpuštěn, odchází r. 1812 jako poslední. Dostane příbytek u jednoho kněze a pracuje jako služebná v domácnosti, ale to trvá jen půl roku. Pak tak onemocní, že je upoutána na lůžko. Povolají její mladší sestru, velmi nevlídnou osobu, aby se o ni starala.

V malé komůrce začíná pro Annu Kateřinu nový úsek života, který si tak málo přála a vyhledávala. Ale přijímá tuto změnu s vědomím, že její utrpení, tento její stav má svou cenu. Tráví svůj čas v intenzivní modlitbě, zvláště v modlitbě za druhé, a má účast na životě Církve díky mnoha viděním a obrazům.

Při setkáních s trpícím Kristem začne Kateřina záhy poci-

Clemens Brentano a Anna Kateřina Emmerichová

tovat prudké bolesti hlavy jako od trnové koruny. Na konci jejího klášterního života vznikla z bolesti stigmata na ruku, na nohu a na hrudi. Z nich bylo viditelné její hluboké spojení s Kristem.

Současně se její jizvy staly předmětem pomluv a nedůstojného vyšetřování. Jak církevní, tak státní úřady ji podrobovaly několikadenním mučivým vyšetřováním. Jedni chtěli dokázat, že fenomén života bez požívání potravy a její stigmata jsou přirozeně vysvětlitelná, jiní ji chtěli odhalit jako podvodnici. Nepodařilo se to ani jednomu, ani druhému.

Spoluutrpení

Anna Kateřina učinila nouzi lidí a záležitosti Církve zcela svými osobními záležitostmi. V obšírných viděních jí byla zjevena Církev v jejích slabostech a hříšnosti jejích členů, ale také viděla slávu triumfující Církve a nebe. Mezi oběma těmito skutečnostmi, které jsou v podstatě jedinou pravdou, panuje napětí jejího života.

Je těžko naznačit, jaká šíře prostoru a času zavládla v tomto maličkém pokojíku. Deník lékaře, který se jí nejdříve vysmíval a pak se stal jejím věrným přítelem, a záznamy o jejích viděních nám zprostředkovávají dojem o jejím neuvěřitelně bohatém duchovním světě.

Přicházelo k ní mnoho nemocných a trpících, kteří obdr-

želi pomoc a útěchu. Také lidé, kteří měli jméno a postavení, kteří v době sekularizace ztratili svou víru, nacházeli v jejím pokojíku útěchu a nový přístup k Bohu a k Církvi. Patří k nim také Clemens Brentano.

Obdivuhodné přátelství

Sedím v slzách na troskách svého bláznovství a oplakávám ztracený život. Tyto řádky napsal básník Brentano jednomu příteli. To je až zarážející, pro-

Anna Kateřina Emmerichová v době své nemoci

tože Brentano je zámožný, dobře vyhlížející muž, který se pohybuje ve vznešených nočních berlínských společnostech; jeho vystupování má vtip, jeho šarm a jeho básně okouzlují především ženská srdce. Přesto je otrokem svých vášní. Víru a náboženství nadlouho opustil a jeho život nemá žádný cíl.

Po všech pokusech najít pro svůj život smysl a oporu začne hledat Boha. Na své namáha-

vé cestě, která vede ke katolické víře, potká díky svému bratru Kristiánovi Annu Kateřinu Emmerichovou. Toto setkání je určující pro celý jeho další život. Všeho zanechá a po dobu 6 let až do Kateřininy smrti sedí u jejího lůžka a zaznamenává její vidění.

Přátelství mezi básníkem Brentanem a řeholnicí Annou Kateřinou je něco úžasného. Celé hodiny naslouchá a zaznamenává vidění, obrazy a nazírání Anny Kateřiny a sbírá materiál neuvěřitelně šíře o rozsahu 16 000 stran. Vzniká z toho dílo o pěti svazcích: *Vidění blažené Anny Kateřiny Emmerichové*. Nejvíce rozšířený je 1. díl této řady: *Hořké utrpení a smrt našeho Pána Ježíše Krista*. Tato kniha dosáhla v 19. století většího nákladu než díla Goetheho a Schillera.

Po dlouhém utrpení umírá Anna Kateřina Emmerichová 9. února 1824 ve věku 50 let. Jejího pohřbu se účastnilo neobyčejně množství lidí.

V roce 2001 potvrdil papež hrdinský stupeň jejich ctností, což byl rozhodující krok k jejímu blahorečení. Dojde k němu v roce 2004, který je 230. rokem od jejího narození a 180. od jejího úmrtí.

Clemens Brentano o setkání s Kateřinou Emmerichovou:

„...Radostí mě naplnila její nevinná tvář, její živé hnědé oči, veselá bystrost její řeči; byl jsem zde hned doma, chápal jsem a přijímal všechno kolem, byl jsem klidný... Nenašel jsem v její bytosti ani stopu napětí či exaltovanosti, jen ryzí radostnost. Její slova nejsou žádná široká morálka, žádné těžké kázání o odřikání a nejsou nijak v protikladu ke sladkosti a laskavosti. Mluví o Ježíši jako o svém nejlepším příteli... Všechno, co říká, je rychlé, stručné, prosté, nápadité, zcela jednoduché, bez širokého sebezalíbení, ale plné hloubky, života a lásky.“

*Z Feuer und Licht 106/2003
přeložil -lš-*

Svatopisec Lukáš

Nový liturgický rok věnuje v nedělních perikopách pozornost především evangeliu sv. Lukáše. Kdo chce kráčet s Kristem dějinami, musí se stále cítit jako poutník, musí pochopit, že se nemůže zastavit ani ohlížet nazpět, dokud jeho poselství nedospěje až na nejzazší kraj světa. To je základní pravda, kterou nám přináší svatopisec Lukáš, autor evangelia a Skutků apoštolů. Kdo pozoruje jeho dílo v celistvosti, musí být udiven nad nesmírností práce a velkolepostí jeho autorského projektu. On nevidí pouze „pozemský příběh Krista“, ale vidí příběh Krista, který až do skonání věků kráčí dějinami se svými učedníky v síle Ducha Svatého.

Kdo je Lukáš?

Jeho spisy vznikly nejspíše v letech 80–90. Generace apoštolů již patří minulosti a Kristova radostná zvěst již dosáhla hranic tehdejšího známého světa. Lukáš se dívá na tuto minulost a pozoruje současně příběh pozemského Ježíše a asi prvních 50 let trvání dějin Církve. Jaká je tu podobnost mezi pozemským životem Ježíše a jeho Církve! Štěpánovo mučednictví se podobá Ježíšovu, v mučednictví Pavla se opakuje mučednictví Ježíšovo a je takřka hmatatelné, že to „nežije Pavel, ale Ježíš žije v něm“, a také život křesťanů odráží Ježíšův život v tolika aspektech. Kázání apoštolů a jejich katechezi přikládá velikou koherenci, vidí v nich nesmírné bohatství. Jsou opravdu základem veškeré katecheze.

Lukáš to všechno může poznat, protože je tu nejen toto ústní svědectví, ale mnozí se také pokoušeli napsat, co se událo, když Ježíš žil na zemi. Je zde bohatá křesťanská literatura o Ježíši a o Církvi. A pokud jde o Ježíše, také tradice, která vychází ze Dvanácti, očitých svědků, kteří byli s Kristem „od křtu Janova až po nanebevstoupení“ a kteří

jsou základem naší víry (srov. Ef 2,20). Když to všechno Lukáš sleduje, rozhodne se, že také přispěje svým způsobem, a jako schopný historik se dá do práce. Především pečlivě zkoumá všechny okolnosti od počátku (Lk 1,3); pak provádí svůj výběr: je pochopitelné, že nemůže napsat všechno. Nebude hovořit o všech apoštolech ani o životě všech církví, roztroušených v římském světě, ale jen o některých.

Při redakci evangelia má evidentně za základ evangelium Markovo, „psaný pramen“, který používá také Matouš, ale neopisuje je. Všem uťiskuje své nadšení a svůj styl. Když pak se jedná o Skutky apoštolů, badatelé zdůrazňují jistě „psané prameny“, ale pro jejich určení existují jen hypotézy. Je jisto, že Lukáš

znal listy apoštola Pavla, i když je obtížné definovat způsob jejich využití. Doprovázel ho, a proto věděl, jak sv. Pavel káže.

Když tedy všechno zvážil a zhodnotil, dal se do práce a myslel přitom na své adresáty. Uvádí zvláště „Teofila“, ale je jasné, že měl na mysli celé společenství s tím, aby mu umožnil pochopit, jak solidní je katecheze, kterou přijal a kterou dále předává, když představuje Ježíšův život (evangelium), a také ve Skutcích se odvolává na kázání apoštolů. Lukáš je opravdový učitel a také historik, ale jeho dílo je stejně tak katecheze i teologie. Z historického hlediska vidíme, že dává celému svému dílu pevný historický a zeměpisný rámec.

Historický rámec

Kdybychom neměli Lukášovy spisy, bylo by obtížné zakot-

vit Ježíšův příběh do dějin. To, co nám udávají Marek a Jan, totiž zmínku o Pilátovi (léta 26–36) a Kaifášovi (7–36) nepostačí k tomu, abychom stanovili historický začátek, od něhož je rozvíjí Ježíšova služba. Obtížné je to i podle Matouše, který umísťuje Ježíšovo narození do Herodovy doby (37–4 př. Kr.). U Lukáše je tomu jinak. Věrný zásadě, že apoštolové jsou svědky pouze toho, co se skutečně stalo od Janova křtu až po Ježíšovo nanebevstoupení, uvádí Ježíšovo působení takto: *V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, (v letech 28–29), když Pontius Pilát byl místodržitelem v Judsku (26–36), Herodes úředním knížetem v Galileji, jeho bratr Filip úředním knížetem v Abiléně, za velekněží Annáše a Kaifáše uslyšel na poušti Boží slovo Jan, syn Zachariášův... (Lk 3,1–3).*

Ježíšův příběh je tak dobře zarámován do dějin Římské říše a Palestiny na počátku prvního století. A když pomyslíme na první Petrovo uvěznění (Sk 4) a Štěpánovo mučednictví (Sk 7) za velekněze Kaifáše, jehož mandát končil r. 36, ale mladá církev je plná života, máme jistotu, že byly vymezeny časové hranice, kdy mohl Ježíš rozvinout své působení. A tím je dána jistota, že **Kristův příběh je dobře zarámován do dějin lidstva, které trvají dodnes.**

Ale je zde ještě něco více: Lukáš zakotvuje Ježíšův příběh a události prvotní církve také do židovského světa. Uzavírá evangelium prohlášením, že po nanebevstoupení se učedníci *vrátili do Jeruzaléma s velkou radostí, byli stále v chrámě a velebili Boha (24,52n)*. A ve Skutcích apoštolů čteme, že Petr a Jan chodili denně v určenou hodinu do chrámu (Sk 3,1), a tvrdí se zde, že *věřící se shromažďovali v Šalomounově podloubí a nikdo ostatní se k nim neodvažoval připojit (Sk 5,12–13)*. Vystupovali tedy již jako společenství existující v rámci judaismu. Tak Lukáš, který již od scén z Ježíšova dětství od na-

Perugino (1445–1523), Nanebevstoupení (událost, která spojuje Lukášovo evangelium a Skutky apoštolů)

rození přes obřezání představuje Pána jakožto zcela ponořeného do palestinského judaismu, nyní popisuje křesťanství jako ryzi a logickou emanaci a pokračování judaismu, silně zakořeněného ve starozákonní tradici. Důsledně ji dodržuje Jakub a Petr, který pod vlivem Božího zjevení a s vědomím své autority otevře židovskou církev pohanům (Sk 10n) a potvrdí definitivně toto otevření na Jeruzalémském sněmu (Sk 15). V druhé části Skutků naopak dominuje apoštolát Pavlův, který prochází krajinami kolem Egejského moře, zakládá místní církve, ve kterých žijí pospolu křesťané židovského i pohanského původu, a tak nabývá křesťanství známky své univerzality.

Teprve na konci Lukáš hovoří s Pavlem, který se plaví do Říma, kde má předstoupit před císařský soud. Odvolání k císaři má svou důležitost. Lukáš hovořil o císaři na počátku svého díla (Lk 2,1) a podle semitského obyčeje stejně uzavírá celé své vyprávění.

Zeměpisný rámeček

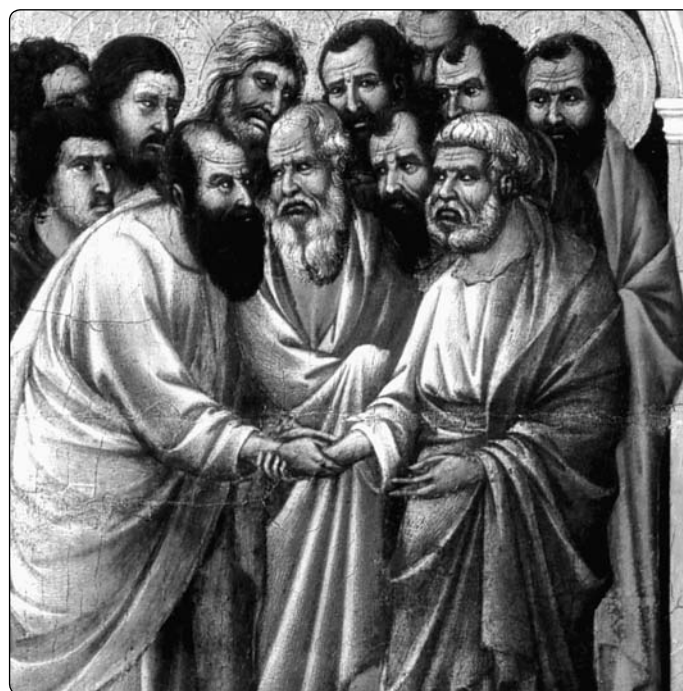
Tento rámeček dovoluje učinit si panoramatický pohled na celé Lukášovo dílo. Řekněme hned na začátku, že všemu dominuje **JERUZALÉM**. Hovoří o něm ve svém díle 98x: 31x v evangeliu a 67x ve Skutcích. Svaté město je středem, výchozím bodem, vztažným bodem všeho, co se děje v křesťanském společenství, Jeruzalém je **matkou všech církví**, všechny se odvolávají na Jeruzalém.

Ve vyprávění o pokušení (Lk 4,1-13) před zahájením veřejné činnosti v Galileji vypráví Lukáš, že ďábel vzal Ježíše do Jeruzaléma a postavil ho na chrámové cimbuří... Vyprávění končí sdělením, že ďábel se vzdalil, aby se vrátil k Ježíši v daný čas, tzn. na počátku jeho umučení, které se naplňuje v Jeruzalémě a které je pravým závěrečným středem Ježíše s mocnostmi temna (Lk 22,53).

Následuje Ježíšovo působení v Galileji. Lukáš proto pouští od cesty pohanskými krajinami, o které mluví Matouš (15,21-28) a Marek (7,24-31). Tato cesta je mimo jeho itinerář. Nechce jít po cestách, které vedou daleko od Jeruzaléma. Na konci služby v Galileji, tj. při proměnění na hoře, kdy s Ježíšem hovoří Mojžíš a Eliáš *o tom, co se má na něm naplnit v Jeruzalémě*, Ježíš poslušen svého poslání, *když se přibližovala doba, kdy má být vzat vzhůru, pevně se rozhodl jít do Jeruzaléma* (Lk 9,51).

Je to celých deset kapitol, v nichž je obtížné popsat celý Ježíšův itinerář. Lukáš vytrvale připomíná, že Ježíš se ubírá do Jeruzaléma (9,53; 13,22.23; 17,11; 18,31; 19,11.28). A je zajímavé, že když mluví o „dni palmem“, tj. o příchodu Páně do Jeruzaléma, vyhýbá se jménu Jeruzalém a mluví o „městě“, přičemž je jasné, že Ježíši se nejedná o město, ale vstupuje pouze do chrámu. Ježíš totiž přebývá ve městě, jen když slaví poslední večeři a ďábel již vstoupil do Jidáše (Lk 22,3). Jsme v době dovršení, závěrečného střetu se Satanem.

Pro učedníky je to velice významné. Neboť jen tehdy, když

Duccio Buoninsegna (1270-1319), *Smíření Petra s Pavlem*

Evangelista Lukáš jako malíř Panny Marie, miniatura z 13. století, Parma. Podle legendy ze 4. století byl Lukáš také malíř. Ve skutečnosti „vymaloval“ Matku Boží svým evangeliem, které se stalo podnětem pro mnoho křesťanských malířů.

jsou ochotni jít s ním a *nést za ním svůj kříž* (Lk 23,26) a když přijmou v Jeruzalémě naplnění jeho spásného díla, budou připraveni vyrazit do celého světa a hlásat jeho poselství.

V přechodu mezi svým prvním a druhým dílem projevuje se Lukáš jako pravý historik a používá začátek, který antičtí historikové často používali: Když za-

činá nový argument, nečiní skok do temna, ale zařazuje nový počátek (Sk 1,4-11) jako pokračování konce předchozího vyprávění (Lk 24,47-52), znovu uvádí některé pojmy a staví je do budoucího světla.

Tak v Lk 24,49 a Sk 1,4-5,8 Ježíš říká učedníkům, aby se nevzdalovali z Jeruzaléma, dokud se nenaplní Otcovo zaslíbení, tj. **dokud nebudou vyzbrojeni mocí z výsosti** (Lk 24,49) a **nebudete pokřtěni Duchem Svatým** (Sk 1,5). Pak upřesňuje, co se stane, když říká: **Sestoupí na vás Duch Svatý, dostanete moc a budete mými svědky** (Sk 1,8). Poslání, které je očekává, nebudou moci zahájit „bez síly Ducha Svatého“. Také Ježíšova mise tak začala (Lk 4,14). Tak to, co pak vypráví o apoštolech, **nejsou jen skutky apoštolů, ale také skutky Ducha Svatého skrze apoštoly**. 56krát hovoří o Duchu Svatém a používá přitom výraz „Duch Kristův“ nebo „Duch Boží“.

Je zde ještě novinka mezi koncem evangelia a počátkem Skutků. Hovoří se zde o nanebevstoupení a návratu do Jeruzaléma. Ve Skutcích končí toto vyprávění takto: *Ten Ježíš, kterého jste viděli vystupovat na nebesa, se vrátí... Je to budoucí událost, která dále pokračuje, je to událost, kterou očekáváme.*

Vraťme se k zeměpisnému rámečku. Na konci evangelia se hovoří o svědectví „pro celý svět“. Ve Skutcích se říká: *Budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země. Dokončíme toto putování, když vyjmenujeme místa, kam nás pak Lukáš zavede. Cesarea Přímořská, Galilea, Kypr, Antiochie Syrská, římské provincie v Kylii, Galicii, Asii, Makedonii, Achai až po Řím, pokládán za „končinu země“.*

Procházíme těmito končinami ve svém studia Písma svatého, abychom se stejným nadšením jako Lukáš naplňovali také své poslání, kamkoliv přijdeme.

Z *Maria Auxiliatrice* 11/2003
přeložil-lš

„Pět nenapravitelných slabostí“ Ježíše Krista

Kardinál François Xavier Nguyen Van Thuan (1928–2002) je Vietnamec a strádal 13 let pod komunistickým Vietkongem, z toho 9 let v přísné izolaci. V roce 1999 ho papež Jan Pavel II. požádal, aby připravil exercicie pro Kurii. *Byl jsem překvapen, jako bych spadl z oblaků... Proto jsem se rozhodl připravit vietnamské jídlo. Hrniec je stejný a přísady také: radostná zvěst plná naděje.*

Z těchto exercicií pochází následující úryvek:

Jednoho dne jsem dostal zcela zvláštní nápad a prosím o prominutí a porozumění, jestliže si dovolím tvrdit něco, co zní jako hereze: „Opustil jsem všechno a následoval Ježíše, protože miluji jeho slabosti.“

První slabost: Ježíš nemá dobrou paměť

Na kříži během smrtelného západu uslyšel Ježíš hlas lotra po pravici: *Ježíši, rozpomeň se na mě, až přijdeš do svého království* (Lk 23,42). Na jeho mís-

tě bych odpověděl: *Nezapomenu na tebe, ale tvoje zločiny musí být odčiněny nejméně 20 lety očistce.* Ježíš však odpověděl: *Ještě dnes budeš se mnou v ráji.* Zapomněl na všechny hříchy tohoto muže.

Něco podobného se stalo s hříšnicí, která Ježíše pomazala drahocenným olejem: Ježíš s ní nemluví o její špatné minulosti, nýbrž prostě říká. *Je jí odpuštěno mnoho hříchů, protože mnoho milovala* (Lk 7,47).

Podobenství o ztraceném synu nám vypráví, jak se vracel

do otcovského domu a uvažoval, co řekne svému otci: *Otče, zhrěšil jsem proti tobě a proti nebi. Již nejsem hodem být tvým synem. Učiň mě jedním ze svých nádeníků* (Lk 15,18). Ale když ho otec viděl z daleka přicházet, na všechno zapomněl. Běží mu naproti, objímá ho, nedopřeje mu čas, aby vyslovil připravená slova, ale poroučí udiveným služebníkům: *Přineste nejlepší šaty a odějte ho, dejte mu prsten na ruku a obuv na nohy. Přiveďte vykrmené tele a zabijte je. Chceme hodovat a radovat se. Neboť tento syn byl mrtev, a opět žije* (Lk 15,22–24).

Ježíš nemá takovou paměť jako já. On nejen odpouští, a odpouští každému, on dokonce zapomíná, co odpustil.

Druhá slabost: Ježíš neumí matematiku

Kdyby měl Ježíš skládat zkoušku z matematiky, asi by propadl. To dokazuje podobenství o ztracené ovci. Jeden pastýř měl sto ovcí a jedna z nich se mu zatoulala. Bez váhání jde a nechává těch

ostatních 99 na stepi. Když ji najde, položí si tu ubohou bytost na ramena (srov. Lk 15,4–7).

Pro Ježíše 1=99, a možná dokonce ještě více. Kde by mu to mohlo projít? A jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení...

Když jde o to, zachránit ztracenou ovci, neleká se Ježíš žádného rizika a žádné námahy. Uvažujme o jeho soucitném postoji, když hovoří u Jakubovy studnice se Samaritánkou nebo když chce udělat hostinu v Zacheově domě! Jaká prostota bez výpočtů, jaká láska k hříšníkům!

Třetí slabost: Ježíš nezná logiku

Žena, která má deset drachem, jednu z nich ztratí. Zapálí tedy lampu a začne hledat. Když ji najde, svolá všechny soused-

ky a řekne: *Radujte se se mnou, našla jsem drachmu, kterou jsem ztratila* (srov. Lk 15,8–10).

Je to skutečně nelogické, vyrušovat sousedky kvůli jedné drachmě a z důvodu znovunalezení vystrojit hostinu. Vždyť to stojí ženu mnohem více než jednu drachmu! Vydá víc než několikrát deset drachem. Zde můžeme skutečně říct s Pascalem: *Srdce má své důvody, které rozum nechápe.*

Na konci podobenství zjevuje Ježíš jedinečnou logiku svého srdce: *Právě tak, říkám vám, mají radost Boží andělé nad jedním hříšníkem, který se obrátil* (Lk 15,10).

Čtvrtá slabost: Ježíš je dobrodruh

Kdo dělá reklamu v nějaké společnosti nebo by se chtěl představit veřejnosti jako vo-

lební kandidát, připraví si přesný program s mnoha sliby. Nic podobného nenajdeme u Ježíše. Jeho propaganda je z lidského pohledu předem odsouzena k nezdaru. Těm, kteří ho následují, staví před oči pronásledování. Svým apoštolům, kteří pro něho opustili všechno, nezajišťuje ani ubytování, ani zaopatření, nýbrž jen účast na svém životním způsobu.

Jednomu zákoníkovi, který se chce připojit k jeho učedníkům, odpoví: *Lišky mají doupata a ptáci hnízda, Syn člověka však nemá, kam by hlavu složil* (Mt 8,20). Úryvek evangelia o blahoslavenstvích, opravdový autorportrét Ježíše, opravdové dobrodružství lásky, je od začátku až do konce paradox, i když jsme si na to již zvykli:

Blahoslavení chudí v duchu..., blahoslavení lkající ..., blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně pronásledovat a mluvit proti vám lživé věci. Radujte se a jásejte: vaše odměna v nebi bude veliká (Mt 5,3–12).

Ale učedníci mají důvěru k tomuto dobrodruhoví. Již 2000 let a až do konce světa nevyčerpá se zástup těch, kteří ho následují.

Stačí se podívat na svěťce všech dob: mnozí z nich patří k oné blahoslavené společnosti dobrodruhů. Bez adresy, bez telefonu, bez faxu...

Pátá slabost: Ježíš nerozumí financím ani ekonomik

Pomysleme na podobenství o dělnících na vinici. S nebeským královstvím je to jako s hospodářem, který brzy ráno opouští svůj dům, aby najal dělníky na svou vinici. Ve tři, v šest, v devět a v jedenáct jde vždy znovu na tržiště a posílá na svou vinici ty, kteří tam zahálají bez práce. Večer vyplatí všem po jednom denáru, přičemž začne od posledních.

Kdyby byl Ježíš jmenován správcem nějaké společnosti nebo podniku, musely by tyto instituce zkrachovat a zbankrotovat. Jak může někdo pracovníkovi, který začal práci v pět odpoledne, dát stejnou mzdu jako tomu, kdo pracuje od rána? Jedná se o nedopatření? Nebo Ježíš špatně počítá? Ne. Dělá to záměrně a vysvětluje to: Závídíš, že já chci být k jiným dobrý?

Ale ptejme se: Proč má Ježíš tyto slabosti? Protože je Láska (srov. 1 Jan 4,16). Pravá láska neargumentuje, neodměřuje, nezřizuje žádné závory, nepočítá, nevzpomíná na urážky a neklade žádné podmínky.

Ježíš jedná vždy z lásky. Z velkého nitra Nejsvětější Trojice přinesl k nám velkou, nekonečnou božskou lásku, lásku, která, jak říkají Otcové, sahá až k nerozumu a uvádí naše lidská měřítka do neshody. Když uvažují o této lásce, přetéká moje srdce štěstím a pokojem. Doufám, že Pán mě na konci života přijme jako nejmenšího z pracovníků na své vinici. Pak budu celou věčnost opěvovat jeho milosrdenství a provždy žasnout nad zázraky, které připravuje pro své vyvolené. Budu šťastný, že uvidím Ježíše s jeho slabostmi, které jsou, Bohu díky, nenapravitelné.

FeL 106/2003

Sedm hřebů do rakve duše

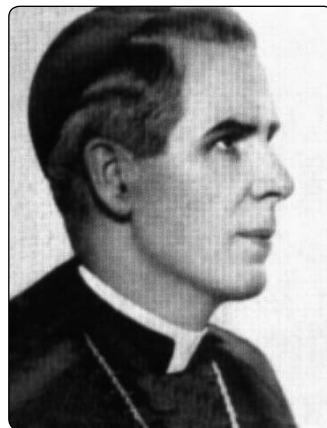
Egoismus, nekontrolovaná sebeláska je hlavní příčinou všech hříchů a vši rozumem nevysvětlitelné bídy. Sebeláska má ještě další důsledky, které jsou tak četné, že žádný psycholog není schopen sestavit jejich úplný seznam. Sebeláska je ona chyba, ze které se rodí *sedmero hlavních hříchů*, a vězí za ní všechno nekontrolované lidské chování. Hlavní hříchy, sedmero hřebů do rakve duše, jsou: *pýcha, lakomství, smilstvo, závist, nestrídmost, hněv a lenost*. Těmito sedmi hlavními formami egoismu se také zabývá správný proces sebepoznání.

1. Pýcha

Pýcha je nepřiměřeně sebevědomí. V posledním stadiu se pyšný stává svým vlastním zákonem, vlastní morálkou a vlastním bohem. Zlý duch sliboval Evě na počátku: *Budete jako bohové*. Člověk činí ze sebe boha, když staví svou vlastní vůli nad vůli Boží. Z tohoto odmítání Boží vůle vyplývá, že člověk pohrdá právy druhých, přehnaně prosazuje svou přednost, chce stále stát v popředí a nestrpí názory, které se liší od jeho názorů.

V dnešní době existují krásná krycí jména pro pýchu: nazývají se úspěch a oblíbenost. Šarlatáni na poli psychologie nás povzbuzují k sebedůvěře místo důvěry v Boha. Propaguje se falešná sebedůvěra, ačkoliv jediný způsob, jak dosáhnout pravé spokojenosti, spočívá v tom, že říkáme Bohu: „Ty jediný jsi Cesta, Pravda a Život.“ Když dnešní člověk nemá vyšší přání, než aby mu naservírovali ten nejlepší likér, když moderní žena nechce nic jiného, než se elegantně oblékat, když si studentka zakládá na nedbalém zevnějšku a chce se jen nějak proflákat, jsou to všechno příznaky samolibého já, které chce za každou cenu budít pozornost. Kritika, pomluvy, nactiutrhání, ostrá slova a ničeni dobré pověsti bližních jsou

jednání egoisty, který je zaměřen na to, aby sám sebe povzněsl na zničené dobré pověsti druhých. Kdo ponižuje druhé, chce povýšit sám sebe. Čím důležitější si egoista připadá, tím více je

F. J. Sheen

popuzen, když ho druzí nevnášejí do nebes. Jmenuje ty, kteří mu lichotí, odsuzuje jako hlupáky ty, kteří ho kritizují.

Dnes se spikl kulturní svět, že bude získávat přátele diplomatickým sebeklamem, aby tak ovlivnil lidi. Každý poukaz na mravní obnovu je odmítán jako vměšování. Když někdo mluví o pravdě, je označen za *netolerantního*. Když se zmíníme o nějakém zákonu, který stojí nad naší náladou, jsme označeni za *reakcionáře*. Omluvami se to jen hýří. Všichni se mýlí, jen ne egoista. Přesto existuje paradoxní pravda, že egoista v podstatě sám sebe nenávidí. Jeho výstřelky v pití a v sexuálním životě, jeho prudké útoky na druhé, kteří se staví do cesty jeho vlastní vůli, jeho vědomí stále většího odstupu mezi snem a skutečností, to všechno vyvolává v jeho vědomí pochybnosti a cynismus, v podvědomí pak starosti a úzkosti. Falešná sebeláska plodí strašnou sebenenávisť, která dohání až k sebezničení, k potrestání sama sebe, že není dokonalý a že nedosahuje toho, po čem tak dychtí jeho Já, že není neomylný a rovný Bohu. Člověk se může nenávidět dvojím způsobem.

Bud'to nenávidí ješitnost, sebeklam a sebezbožňování, které škodí jeho duši, a to je začátek cesty k očistění, nebo nenávidí sám na sobě všechno, co mu brání učinit ze sebe Boha, a to je cesta k sebezničení, zřetelná předchůf pekla na zemi.

Jestliže se egoismu nepostaví hráz, stane se zdrojem nekontrolované žádostivosti po chvále a slávě, kterou člověk hledá ve svém oblékání, v drahých věcech, ve své proslavenosti a v bankovním kontě. Egoista si volá po potlesku tím, že se vynáší, vychvaluje a předvádí jako vyumělkovaná bytost. Celou tuto vyhanou existenci ospravedlňuje heslem: „Jen tak se může člověk ve světě prosadit.“

Pýcha přináší s sebou sedm zlých plodů: vychloubáčnost, sebeckválu a dychtění po slávě (člověk se zaměří na to, co o něm říkají druzí), pokrytectví (člověk udává, že je něco jiného, než je), umíněnost (nepřipouští, že by druzí mohli mít lepší náhled), nejednotu (trvá vždy na své vůli), hádky (vznikají, když se někdo postaví proti jeho přáním) a neposlušnost (odmítá se podřídit právoplatným představeným).

Často je pro samolibé lidi důležitější, že prosadí svou vůli, než aby získali to, co jim druzí odmítají, vítězství si cení více než kořisti. Proto nechtějí přijímat dary, pokud je nedostanou při prvním projevu přání. V diskusi se neptají po pravdě, chtějí jen stát na odív svou vlastní důležitostí a vlastní názory.

V příštím čísle: Lakomství.

Z Ewig 7+8/2000

přeložil-lš

Jak veliký je to zázrak! Do pokorné postavy ženy vstoupil Král. Tak jedná Bůh, protože pokoru staví nade vše. Jakou blaženost přináší tento postoj.

Hildegarda z Bringenu

Poselství Urbi et Orbi

Spasitel světa sestoupil z nebe. Radujme se!

Tato poselství, proniknuté hlubokou radostí, zaznělo v noci nad Betlémem. Církev je dnešního dne opakuje s nezmenšenou radostí: Narodil se Spasitel světa! Spolu se silnou touhou po intimitě a pokoji naplňuje naši mysl vlna něžnosti a naděje.

V jeslích pozorujeme toho, který odložil božskou slávu, aby se stal chudým, pužen láskou k nám lidem. Vánoční strom nám vedle jesliček připomíná jiskrami světla to, že Ježíšovým narozením rozkvétl v poušti lidstva strom života.

Jesličky a vánoční strom: vzácné symboly, které v čase sdělují pravý smysl Vánoc.

Na nebi zaznívá poselství andělů:

Dnes se vám ve městě Davidově narodil Spasitel; on je Mesiáš, Pán (Lk 2,11). Jaký úžas! Svým zrozením v Betléme vstoupil věčný Boží Syn do dějin jednoho každého člověka, který žije na této zemi.

On již vstoupil na svět jako jediný zachránce lidstva. Proto ho vzývejme: Spasiteli světa, spas nás!

Zachraň nás od hrozného zla, které drásá lidstvo na počátku třetího tisíciletí! Osvobod' nás od válek a ozbrojených konfliktů, které pustoší celé oblasti zeměkoule. Osvobod' nás od pohromy terorismu a mnoha jiných forem násilí, které sužují slabé a bezbranné lidi. Dej nám odvahu nastoupit cestu pokoje, která je jistě obtížná, ale možná, proto také přikázaná. Tyto cesty jsou vždy a všude naléhavě potřebné, především v zemi, kde ty sám ses narodil jako Kníže pokoje.

A ty, Maria, Panno očekávaní a naplnění, ty, která střežíš vánoční tajemství, uschopni nás, abychom v Dítěti, které držíš ve své náruči, poznali ohlášeného Vykupitele, který všem přináší radost a pokoj. Spolu s tebou se mu klaníme a vyznáváme s důvěrou: Potřebujeme Tě, Vykupiteli člověka, který znáš očekávání a tužby našich srdcí. Přijď a zůstaň u nás, Pane! Kež radost z Tvého narození dospěje až k nejzazším hranicím všehomíra.

Bolletino Vaticano

ANO

Je to k nepochopení. Někdy si člověk myslí: Ted' už to vím. Ale hned nato nám udělá Boží láska čáru přes rozpočet a můžeme začít znovu. Například: Někdo čte v evangeliu příběh o ženě, která trpí krvotokem (Mt 9,18n), a myslí si: To je ono. Když chce být člověk uzdraven od své nemoci, je potřebné jen jedno – silná osobní víra. Vždyť Ježíš ženě, která se trápila dvanáct let, výslovně řekl: „Tvá víra tě uzdravila.“

Výborně. Člověk se raduje, že konečně našel odpověď, a čte evangelium dále. Tentokrát je to Matoušova devátá kapitola a jedná se o uzdravení ochrnulého. A tu naráží čtenář na jinou situaci. Nemocný je uzdraven na základě víry někoho jiného, totiž těch, kteří nemocného přinesli na nosítkách: „Když Ježíš viděl jejich víru...“ Ale na tom ještě není dosti. Za dva dny čte u Marka (kap. 3n), že uzdravení ochrnulé ruky není spojeno ani s vírou postiženého, ani nikoho jiného (o víře zde vůbec není řeč). K uzdravení dochází prostě proto, že je to Ježíšova vůle.

Možná se nám zdá, že tato mnohoznačnost odpovědi nám nesedí. Chtěli bychom to mít zcela jednoznačné. Když jsme jednou našli řešení, chtěli bychom už mít klid. Soustře-

dujeme se na toto nalezené řešení a stavíme kolem něho celou stavbu představ, myšlenek, životních předsevzetí, fantazií, které nás zcela podvědomě opouňují. Takové naše koncepty jsou pro nás směrdatné. Až jednoho dne zjistíme z ničeho nic, že Bůh je nějaký jiný. Je větší a je také menší. Deus semper maior. Deus semper minor. To znamená, že žijeme tehdy (a Bůh je ŽIVOT), když jsme připraveni dát se zaskočit vždy něčím novým. Žijeme-li jako otevření. Když připouštíme stoupání, ať už vede nahoru, nebo směřuje dolů. Chápu, že taková připravenost je nemožná. Protože my máme strach, domníváme, že nás to rozdrťí, když se hrouťí naše bezpečné stěny. Raději prohlásíme, že Bůh je svévolný, než abychom připustili, že nejsme schopni vzdát se našich malíčkových představ.

Ale ON ví a zná i toto. Proto nám posílá k ruce tu, která nás naučí cestě připravenosti: Marii. S ní je možné všechno, protože ona ví z vlastní zkušenosti, že u Boha není nic nemožného. A protože to ví, je schopná říkat ANO. Toto Ano potřebujeme. Protože toto Ano není nějaká strnulá výzbroj, nýbrž postoj, který je pružný a současně pevný. A co mluví proti tomu, abychom si toto Ano každý den vyprosili od Panny Marie? Toto Ano je věčně mladé, protože „v duši, která celá patří Bohu, vládne věčné jaro“ (sv. farář Arský). Je to malé slovo, které si troufá potkat Boha jakkoliv menšího i jakkoliv většího.

Kath-net

*FeL 106/03
překlad -lš-*

Stane se Fatima mezináboženským centrem?

Portugalský týdeník uveřejnil zprávu o průběhu mezináboženského kongresu, který se konal ve Fatimě. Tohoto kongresu se zúčastnil také arcibiskup Michael Fitzgerald, prezident papežské rady pro mezináboženský dialog.

Na tomto kongresu prohlásil ředitel poutní svatyně Mons. Luciano Guerra, že „poutní místo Fatima se změní k lepšímu“. Za přítomnosti hinduistů, muslimů, buddhistů a židů řekl, že budoucnost Fatimy musí směřovat k tomu, aby zde vznikla svatyně, ve které se mohou spojit různá náboženství. Podle jeho názoru „je mezináboženský

dialog v Portugalsku a v katolické církvi v embryonálním počátku, ale fatimské svatyni to není lhostejné“.

Nelze se divit, že to velice pobouřilo věřící v Portugalsku, ale nejen tam. Jak uvedla Patricia Waters z anglického sdružení „Friends of Fatima“, odporuje to všemu, proč Fatima existuje.

Vzniklé pobouření přimělo arcibiskupa Fitzgeralda, aby se pokusil veřejnost uklidnit. Prohlásil: „Není vůbec řeči o tom, že by se Fatima měla stát mezináboženským poutním centrem. Zde je místo modlitby, zaměřené k naší milé Paní,

a každý je zde vítán.“ Arcibiskup dále uvedl, že mezináboženské setkání uspořádalo poutní místo Fatima a nikoliv Vatikán. Debaty na tomto kongresu byly součástí procesu, který se zamýšlí nad „mezináboženskou dimenzí“ svatyně v církvi a ve světě a nemá žádné „praktické závěry“. Na dosavadní podstatě svatyně ve Fatimě se podle něho nic nemění.

V této souvislosti se také hovořilo o stavbě nové moderní baziliky. Mariánská svatyně se má komplexně renovovat. Nový chrám má stát v blízkosti stávající baziliky z roku 1921.

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

matka řekla služebníkům: „Udělte všechno, co vám řekne.“ Stálo tam šest kamenných džbánů na vodu, určených k očišťování předebranému u židů, a každý džbán byl na dvě až tři vědra. Ježíš řekl služebníkům: „Naplněte džbány vodou!“ Naplnili je až po okraj. A nařídil jim: „Teď naberte a doneste správci svatby!“ Donesli, a jakmile správce svatby okusil vodu proměněnou ve víno - nevěděl, odkud je, ale služebníci, kteří načerpali vodu, to věděli - zavolal si ženicha a řekl mu: „Každý člověk předkládá nejdříve dobré víno, a teprve až se hosté podnapíjí, víno horší; ale ty jsi uchoval dobré víno až do této chvíle.“ To byl v galilejské Káně počátek znamení, která Ježíš učinil; tím zjevil svou slávu, a jeho učedníci v něj uvěřili. Potom se odebral se svou matkou, se svými příbuznými a učedníky do Kafarnaa a zdrželi se tam jen několik dní.

ŘÍMSKÉ KLÁŠTERY V LETECH 1943-1944 UKRÝVALY PRONÁSLEDOVANÉ ŽIDY

Koordináční výbor historiků z řádů a řeholních kongregací uspořádal v září v Římě zajímavý seminář, který se zabýval otázkou, jak římské kláštery v roce 1943-1944 přijímaly a ukrývaly pronásledované Židy. Bylo přitom poukázáno také na pozitivní roli, jakou v této záležitosti sehrál papež Pius XII. Na zpracování studie se podílelo dvanáct řádových institutů, které dodávaly informace a svědectví. Na semináři byly prezentovány tři dokumenty, které vydal Svatý stolec. Jde o prohlášení z 28. září 1943, ve kterém generální sekretář Kongregace pro šíření víry bere pod ochranu Svatého stol-

ce kolej „Sant Alessio Falconieri“, která patří servitům; dopis z 28. října 1943, v němž státní sekretariát postupuje sdělení, podle kterého německé komando v Římě poskytuje ochranu řádových domů a jiného nemovitého majetku, který podléhá přímo Svatému stolci; prohlášení „Vedení Města Vatikánu“ z 25. září 1943, v kterém Státní sekretariát potvrzuje, že řádový dům servitů (Procura dei serviti) podléhá Posvátné kongregaci pro zasvěcený život. V německé odpovědi stojí: „Potvrzuje se výše uvedené prohlášení. Příslušníkům Wehrmachtu je přísně zakázáno vstupovat do těchto budov.“

Měsíčník 30giorni uveřejnil podrobnosti týkající se přípravy norem proti zneužívání v liturgii. Jedná se o dokument právní povahy, o kterém výslovně hovoří encyklika Jana Pavla II. *Ecclesia de Eucharistia*.

Dokument měl ve fázi příprav zůstat „přísně důvěrný“, nicméně se podivným způsobem dostal do redakce měsíčníku *Jesus* a do tiskové kanceláře *Adista*.

Uveřejněný návrh je z počátku června 2003. Krátce nato se 27. června ke společnému jednání sešlo 50 kardinálů a biskupů z Kongregace pro nauku víry a Kongregace pro bohoslužby

a svátostný řád. Převážná většina hlasovala pro předložený návrh, i když se objevily doplňující návrhy. Ty, kteří dokument rozhodně odmítali, by bylo možno spočítat na prstech jedné ruky. Nyní pracuje smíšená komise na závěrečném znění, které mělo být hotovo do Vánoc a předloženo Svatému otci.

Agentura *Adista* poznamenává, že předčasné zveřejnění mělo za cíl „zmařit předem ve vatikánských prostorách operaci lefebviánského ražení, která měla být údajně oportunisticky zosnována v době končícího pontifikátu“.

30giorni 10/2003

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

co nás přesahuje. V údivu je spíše podrážděná nespokojenost, že něco je jinak, než to očekáváme a připouštíme. K úžasu je nezbytná určitá dávka pokory. Kdo nemá pokoru, nepřipouští úžas. Není-li proto každé naše setkání s Bohem provázeno úžasem, je v našem vztahu k němu něco v nepořádku. Úžas musí v nás vyvolávat již sama skutečnost, že na Boha, v každém ohledu nekonečného, můžeme myslet, k ještě většímu úžasu nás musí přivádět to, že ho můžeme oslovit a mluvit s ním, a což teprve, že se s ním můžeme osobně stýkat! To všechno musí provázet hluboké vědomí: Pane, kdo jsi Ty, a kdo jsem já!

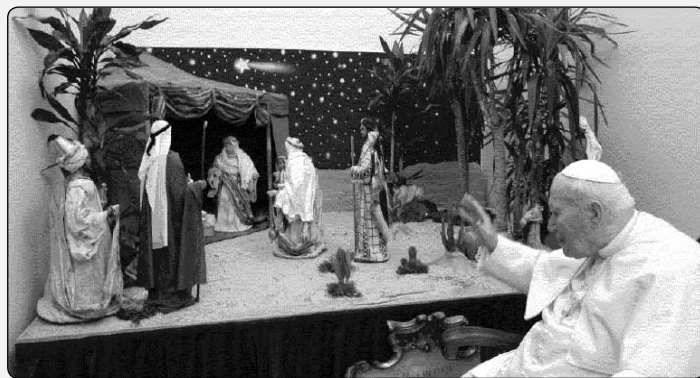
Ti, které si Bůh vyvolil za své vyvolené svědky a obdařil je proto mimořádnými dary milosti, mnoho vytrpí od těch, kteří nechtějí připustit úžas, a tedy ani nic z toho, co úžas vyvolává. Pokládají úžas za projev nevyspělosti a jakéhosi duchovního primitivismu. Domnívají se o sobě zcela mylně, že jsou „na úrovni“, a proto už Boha natolik znají, že ho takřka ovládají, že je tedy nemůže ničím překvapit. To je právě to, co nás katolické křesťany tak rozděluje: rozděluje nás předmět našeho úžasu. Mnozí totiž žasnou jen sami nad sebou, jak všechno podrobili svému smýšlení a svým představám, a pokud tomu tak není, tak se nedůtklivě dívají. Vydali se cestou falešného, instrumentálního, podmaňujícího poznávání Boha. Mají zato, že ho znají a že se naučili, jak od Boha dosáhnout toho, co si sami vybrali a co sami chtějí. Ale smysl života, pro který jsme byli stvořeni, je přes-

ně opačný: hledat způsob, jak dosáhnout toho, co chce Bůh. A to, co chce Bůh, je úžasné a nekonečně překračuje všechno, co může chtít člověk. Před Bohem můžeme stát a přijímat ho jedině jako maličci. Jen maličci chápou Boží „ne-logičnost“, která nekonečně přesahuje naši lidskou logiku.

Toto rozdělení není nic nového, je staré již dva tisíce let. Zatímco lidé upřímného srdce byli při setkání s Ježíšem uchvázeni úžasem, židovskou elitu ani jeho narození, ani jeho zázraky nedokázaly přivést k úžasu. Když Pravda vyslovila pravdu, odsoudili to jako rouhání. Ve skutečnosti cestou k rouhání je nepodvolit se úžasu nad uchvatnou skutečností, že Bůh je mezi námi, protože to znamená nepřipouštět čili neuznávat, kdo je to Bůh a kdo jsme my. Podřizovat Boha své logice znamená dělat se bohem.

Bez opravdového úžasu není opravdové úcty. Úžas před zázrakem a tajemstvím Božího vtělení nutil naše předky, aby padli na kolena, kdykoliv na ně pomysleli a kdykoliv je vyznávali. Úžas před zázrakem Eucharistie nedovoloval našim předkům přistupovat k ní jinak než na kolenou. Samozřejmost a všednost úctu neprobouzí. Ale nic z toho, čím nás Bůh obdarovává, není ani samozřejmé, ani všední. Bez úžasu není víry a bez víry není úžasu. Pastýři a mudrci věřili, žasli a klaněli se. Herodes a velerada nenašli jiné východisko než vynést ortel smrti. Třetí cesta není a marně ji hledá svět a ti, kteří smýšlejí jako on a troufají si vymýšlet budoucnost Boha.

-red-

Moc modlitby

Můj první, největší a nejkrásnější úkol je být matkou

Žila jsem řadu let v mnoha úzkostech, temnotách a hříších. Byla jsem zajatec materiálních přání. Toužila jsem po výkonu, uznání, po povrchním uspokojení penězi. Přitom jsem byla stále nešťastnější. Jak nesmírně vděčná musím být Pánu, že jsem nakonec poznala Boží vůli! Nevěděla jsem, co je to hřích, a neměla jsem vůbec pocit viny. Chyběla mi zcela síla k pokání. Díky vhodnému návodu začala jsem se po mnoha letech opět modlit růženec. Tato modlitba mi podivuhodně pomohla překonat moje přesvědčení, že mám ve všem pravdu, a moji přecitlivělost, moji neúnavnou ctižádost.

Do mého srdce vstoupil obdivuhodný pokoj a já jsem věděla: můj první, největší a nejkrásnější úkol je být matkou. Stali jsme se šťastnou rodinou a i můj muž je otevřenější, když jde o víru. Jak jsem šťastná, že i do našeho domu může vnést putující Matka Boží své požehnání. Tak se mohu s mnoha lidmi podělit o svou radost, že jsem poznala Boha a naučila jsem se ho milovat. Cítím Boží ruku, která mě vede. „Děkuji Ti, Pane, že jsi mě vysvobodil ze zajetí mých materiálních přání!“

Renáta

On by se chtěl dotýkat dětských srdcí

Mnoho rodičů a vychovatelů je nešťastných, že nemohou již najít cestu k srdcím svěřených dětí. Ale Bůh má přímý přístup k lidským srdcím. Umí se dotknout i těch nejnepřístupnějších srdcí a proměnit je.

Pečuji o skupinu desíti dívek ve věku kolem deseti let. Pro jedno naše skupinové setkání jsem si zamluvila putovní sochu Matky Boží. Chtěla jsem se se svými dětmi modlit ve zvláštní záležitosti, ale nevěděla jsem, jak

budou děvčata reagovat, protože jen jedno z nich chodí pravidelně do kostela, ostatní jen tak o Vánocích a Velikonocích. Proto jsem celý týden připravovala tuto modlitební hodinu. Znovu a znovu jsem prosila Ježíše, aby se dotkl srdcí těchto dětí. A přišla skutečně hodina milosti. Děvčata se vyptávala s velkým zájmem, proč Matka Boží putuje od domu k domu. Tehdy jsme se spolu modlily celou hodinu. Prosby a modlitby přicházely dětem spontánně na rty. Bylo u nich cítit velkou touhu po Ježíši a po Marii, že dokonce ani nechtěly tuto hodinu ukončit. Na příští hodinu jsem vzala pro každé dítě růženec. Měly z toho velkou radost a modlily se s velkou horlivostí. Byl to pro mě veliký zážitek. Já sama bych nemohla dětem vlít takové nadšení. Ale dokázal to Ježíš. On se skutečně dotkl jejich srdcí.

Michaela

Člověk má vždy stejně velkou cenu

Jen láska se dokáže vyrovnat s lidskými těžkostmi a způsobit zázrak obrácení. Protože láska pochází od Boha a nese v sobě Boží sílu.

Před třemi lety k nám přišla jedna 80letá žena a ptala se nás, zda by mohla bydlet v našem starém domě. Všude v místě ji již odmítli, a tak jsme byli její poslední naděje. Všude ji pokládali za obtížnou, ale já jsem měla soucit a řekla jsem: „Dobrá, zkusme to na jednu zimu.“ Co jsem to řekla, jsou tomu již tři roky. Z počátku se mě lidé ptávali: „Jak jsi mohla přijmout tu starou ženu? Nikdo s ní nevydrží.“ Proto jsem se z počátku styděla, když jsme měly spolu jít do kostela. Bud' to jsem šla kousek před ní nebo s nedobrym pocitem v srdci vedle ní. To už se všechno změnilo a já jsem velice ráda, že se mohu starat o tuto starou ženu. Přijali jsme

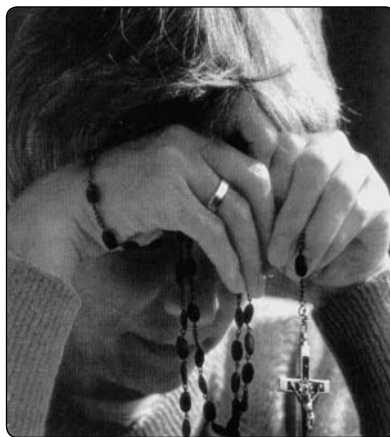
ji do rodiny jako babičku. I ona je z toho šťastná. Nedávno nám řekl domácí lékař při své návštěvě: „Od té doby, co ta paní bydlí u vás, je zcela jiná!“ I od lidí v místě jsem slyšela podobné ohlasy. Ano, dnes vím, že tu ženu nám poslal Bůh. A pomohl tak nám všem. Díky, milý Bože, že jsi nás tak obdivuhodně vedl!

Marta

Raduj se, Bůh tě miluje!

Láska je největší síla na světě. Kdo objeví Boží lásku, obdrží novou sílu do svého srdce.

Moje teta žila u nás osm let. Byla to těžká doba, protože jsme si nerozuměly. Spory, zlá slova, obviňování, trpkosti... Často jsem byla na pokraji zoufalství. Když jsem nevěděla, co dál, chtěla jsem ji dát do domova. Ale byly tu vždy nějaké hlasy, které mě varovaly před tímto krokem bez lásky. Jednoho dne jsem četla: „Raduj se, Bůh tě miluje!“ Nalepila jsem to na tetiny dveře. Od té doby šlo všechno lépe. Kdykoliv jsem vstupovala do těchto dveří, cítila jsem, že Bůh mi dává sílu k úplnému sebeodevzdání. Moje teta to musela zpozorovat. Netrvalo to dlouho, a modlitba se stala její jedinou a nejdůležitější záležitostí. Měla velké přání se s námi všemi usmířit. Byl to obdivuhodný

čas, za který jsem Bohu velice vděčná. Před dvěma měsíci se s námi rozloučila ve věku 98 let a smířena s Bohem i s námi zemřela v mé náruči. Jsem tak vděčná Bohu, že jsem to vydr-

žela! Byl to velký Boží dar a velká škola pro nás!

Gertruda

Lásku, kterou mi Bůh prokazuje, musím předávat dále

Lidé vždy znovu a znovu prožívají tuto milost: Jakmile se začnou starat o druhé, dostávají milost za milosti!

Před rokem jsem objevila pravidelnou modlitbu. V té době ve mně Bůh způsobil veliký zázrak. Otevřel mi oči a ukázal mi, že v mém životě mnoho věcí nebylo v pořádku. Svou milostí způsobil, že jsem mohla vykonat dobrou a osvobozující svatou zpověď.

Pane, kdo jsem já, že mi daruješ tolik lásky? Dostala jsem odpověď: Lásku, kterou ti Bůh prokazuje, musíš předávat dále! A tak mi Ježíš stále ukazuje lidi, kteří potřebují pobídku k víře. Mnozí jsou nad tím udiveni, ale všichni jsou velice vděční.

Dorota

Byl to pro mě nepopsatelný zážitek: mluvit s Bohem!

Bůh působí v naší době hluboce v srdcích nevěřících, že prožívají nepopsatelné zážitky a mají jistotu: patříme ke společenství vykoupených!

Mám 22 let a pracuji jako kuchař v pohostinství. Ve své dosaavadní životní dráze jsem prošel všemi výškami a hloubkami, které se mohou v mládí vyskytnout. Jednoho dne jsem narazil na dopis, který mnou přímo otrásl. Vzal jsem si ten dopis domů, často jsem o něm přemýšlel, ale nemohl jsem najít správnou odpověď. Až jsem o tom jednou promluvil se svou babičkou. Ona mi ukázala Boží lásku, jeho milosrdenství, dobrotu a milost, když mi vyprávěla o svém vlastním životě. Tento rozhovor a dopis způsobily úplný obrat v mém životě. Začal jsem být klidnější a naučil jsem se modlit. Ten zážitek byl pro mě nepopsatelný: rozmlouvat s Bohem! Připadal jsem si pojednou jako zcela

proměněný a současně bezmocný jako dítě, které hledá ochranu – u Boha. Po této zkušenosti jsem začal chodit pravidelně na bohoslužby a po důkladné přípravě jsem přistoupil ke svátosti smíření a k svatému přijímání. Konečně jsem patřil plně k zástupu křesťanů, ke společenství vykoupených. I moje přítelkyně byla velice nadšená a potěšena mým návratem k Bohu. Mnoho mi pomohla, když jsme se spolu modlili a spolu přemýšleli nad Písmem svatým. Snažíme se nyní zcela jinak uspořádat svůj život podle Boha. Tak i náš vnitřní vztah se stále více prohlubuje.

Maximilián

Mám 64 let a jsem matkou šesti dětí. Moje první dvě děti jsou duševně postižené. Jednoho dne zapálil můj postižený syn dům a shořela i stodola s celou úrodou. Navíc můj manžel onemocněl. Dostal v noci prudké bolesti, dovezli ho do nemocnice, ale nebylo mu už pomoci. Zůstal připoutaný na invalidní vozík. Zemřel náhle na mozkovou mrtvici. Ptala jsem se často: „Jak tak můžu žít?“ I lidé se mě ptali: „Jak to můžeš zvládnout?“ Ano, Pán mi dal břemeno, ale dal mi také sílu. Vždy jsem byla věřící, ale byla jsem slabá. Neuměla jsem se dříve modlit tak jako nyní. Neměla jsem na to čas. Ale teď si na to umím čas udělat! Začala jsem číst Písmo svaté a to mi mnoho pomohlo. V předsíni visí krásný obraz Pána Ježíše a druhý je na dveřích do pokoje, stokrát se na něho podívám a myslím: Ano Pane, já vydávám svědectví, že ty přebýváš živý mezi námi a konáš divy. Kde lidé a lékaři nevědí, jak dál, ty obdivuhodným způsobem pomáháš. Udělal jsi z mého agresivního syna zbožné dítě. Pane Ježíši, po třiceti letech tíže a smutku jsi mě osvobodil, že se opět mohu smát a mít radost ze života. Už mi nic nenařadí úzkost. Děkuji, Ježíši!

Anna
Z Lebe 65/2003

Když děti nechtějí

Období vzdoru přináší rodičům problémy

Někdy mezi druhým a třetím rokem života se u dětí začne projevovat chování, které vyvolává u rodičů nejen úžas, nýbrž ze kterého jsou pojednou bezradní. Děti si postaví hlavu a není možné je ani po dobrém, ani po zlém přimět k tomu, aby udělaly to, co se od nich žádá. Kopou nožkami, křičí, až z toho modrají, vrhají se na zem, a to někdy i na ulici před zraky všech kolemjdoucích právě o neděli, kdy rodiče chtěli na návštěvě předvést ovoce své výchovy.

Dojde-li k takovým projevům, mluvíme o tom, že dítě dorostlo do období vzdoru. Psychologové hovoří o „negativních reakcích vlastního já na pokusy ovlivňování cizím já“ (H. Winkler).

Proč dítě trucuje

Smysl vzdoru pochopíme, když si uvědomíme, že kolem 2. roku života dochází ve vědomí dítěte k posunu: přechází od zástupného „hrát“ k uvědomělému „Já si chci hrát“.

Dítě objevuje své vlastní vnitřní já a s tím i svou vlastní vůli. Naráží na možnost ohlásit nějaký svůj požadavek a prosadit ho ve svém prostředí.

I dříve projevovalo dítě své pudové potřeby (někdy s velkou naléhavostí), ale nyní vyslovuje své požadavky uvědoměle a chce vyzkoušet moc své vlastní vůle.

To jsou pro dítě významné zkušenosti, a proto mu velice záleží na tom, aby získalo zážitek vlastní vůle. Ustavičně se svou vůlí experimentuje. Je to něco podobného, jako když dříve zkoušelo něco uchopit a pak se učilo chodit.

Obětí této nové vášně se stávají ty osoby, kterým bylo dítě dosud zcela podřízeno: matka,

otec a také nejbližší lidé. Každý den dochází k novým překvapením.

Tak Lukáš křičí, jako by ho na nože bral, když ho matka pevně drží za ruku při přechodu vozovky. Škubne sebou ze všech sil a prožívá svou vzpouru v plné míře. Svoji oblíbenou čepici hodí do té největší kaluže a pak do ní hodí sám sebe. Všechno, co dříve tak chtěl, jako by se mu již vůbec nelíbilo.

Vzdorem si děti dobývají prostor pro svou svobodu. Jsou pojednou velmi citlivé na nerespektování své malé osoby, a proto reagují s nejvyšší podrážděností okamžitě, když se jim zdá, že jejich důstojnost je ohrožena. Na vůli druhých odpovídají odporem a protikladným úsilím.

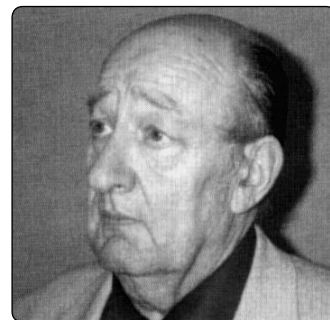
Snad mohou rodičům v této fázi výchovné práce posloužit rady zkušených vychovatelů:

- Rodiče by měli omezit vyslovování kategorických požadavků tam, kde to není nutné, aby nevyvolávali uměle u dítěte výbuchy vzdoru! V důležitých požadavcích musí být vždy neoblomní (např. v přesném každodenním odchodu k nočnímu odpočinku). Ve vedlejších zá-

ležitostech mohou dítěti ponechat jeho vlastní volbu (např. zda chce pít čaj z červeného nebo bílého hrnečku).

- Na trucovité projevy nesmí rodiče reagovat nadávkami a bitím, nýbrž musí jednat s dítětem ob-

Dr. Reinhard Abeln

zvláště klidně a vyrovnaně. Tělesným trestem se vzdor jen živí a podněcuje. Trpělivost a rozvaha dělají naopak divy. Nejlépe je v případě vzdoru nedělat žádné pozdvižení. Když rodiče nevěnují neposlušnému dítěti na chvíli svou obvyklou pozornost a jako by si ho nevšimli, dítě samo od sebe přestane trucovat a přijde se různým způsobem doprošovat pozornosti a lásky.

- Když je to nutné, je nejlépe používat „přirozených trestů“. Ty spočívají v tom, že dítě musí samo okusit důsledky svého jednání. Když nechce jít s ostatními ke stolu, musí se pak spokojit s tím, co mu ostatní na stole nechají. Když nechce jít hned do vany, musí se spokojit s vlažnou vodou. Kdy nechce „slyšet“, musí „pocítit“.

Často se rodiče ocitnou při jednání s trucovitým dítětem na konci své trpělivosti. Musí mít však přitom před očima, že dítě se později bude muset umět prosadit: ve škole, na pracovišti, ve společnosti. Nemůže si nechat vždy všechno líbit. Ale to bude umět jediné tehdy, když se bude od malička učit, jak se prosadit proti odporu. U koho jiného se to mají děti učit, když ne u rodičů? Když rodiče s dětmi jednájí správně, odezní trucovité projevy v průběhu čtvrtého roku zcela přirozeně. Děti budou opět přístupnější rozumovému vysvětlení a dají se vést. Opět harmonicky zapadnou do prostředí své rodiny. A to je přece přání všech rodičů!

Z Lebe 65/2003
přeložil-lš

Bašta Pána Boha (53)

Tiše plápolá rudé světlo před svatostánkem. Nad všemi úvahami však plane oheň, který Bůh v této hodině vrhl do srdce svého kněze.

O TŘI ROKY POZDĚJI

Teror skončil, ale Boží děti postihlo ještě hodně utrpení a obtíží. Kostely byly ještě stále zavřeny. Dříve však, než vyšlo světlo prvního velikonočního dne, bylo celé Montbernage shromážděno v Pasquierově stodole. Oltář zářil ve svitu nesčetných svící. Co mladé jaro uštědřilo na květech, zahrnuje posvátný Boží stůl.

Farář Pruel stál u oltáře a přinášel Nejsvětější oběť.

Všichni dnes byli přítomni, muži, kteří v hrozných letech statečně bojovali jak různými útrapami doma, tak v plamelech Vendée, a statečné ženy a dívky, které se nedaly nikým předčit v odvaze a rozhodnosti. Kdesi v rohu klečela stará slečna Gauffreauová, která se nakonec vrátila z těžkého žaláře domů. Tiše se modlila růženec, zatímco její oči zářily ve svitu mnoha světél. Někde bylo vidět sněhobilou hlavu kanovníka Monterebeufa, který se chtěl zúčastnit velkého dne radosti se všemi věřícími z vesnice. Tvář zbrzděnou utrpením měl ukrytou v dlaních, zatímco jeho rty stále opakovaly nádherný zpěv chvály:

„Nyní, ó Pane, propusť svého služebníka podle svého slo-

va v pokoji, neboť moje oči viděly tvou spásu!“

Na oltářních stupních klečel se zářícíma očima zástup mladých mužů. Už dávno odrostli ministrantskému věku, ale dnes chtěli ještě jednou, naposledy zastávat tuto posvátnou službu, aby pak mohli jejich místa zaujmout chlapci, kteří už na to dlouho čekali. Dnes však bylo jejich místo dosud zde u oltáře, vážené místo mladé Boží gardy z let pronásledování.

Slavnostní kázání měl kněz Coudrin, který jako představený nově založené společnosti Nejsvětějších srdcí přijal svatá jména Josef – Maria.

Dlouho se díval s pohnutím v srdci na hustě natlačené řady venkovanů. Potom řekl hlasem chvějícím se radostí a dojetím:

„Přivedl jsem vám dnes, tohoto velikonočního dne, vašeho faráře, pro kterého jste během let jeho nepřítomnosti prolili mnoho slz. Nyní je ten, který pracoval v letech hrůzy v tisíci útrapách a nebezpečích na jiném Božím poli, vrácen svému stádu. Přijměte ho jako svého dobrého pastýře! Mne samého volá jiné dílo, pro které vás ze srdce prosím o vaši modlitbu a vzpomínku. Montbernage však, ta nejkrásnější Boží bašta doby hrůzy, mi zůstane stále milým domovem. Dá Bůh, že se s vámi setkám v den, kdy se opět otevřou brány vašeho posvátného chrámu Páně. Dá Bůh, že vás všech-

VÁNOČNÍ DAR PRO 150 KATOLÍKŮ

150 katolíků, kteří žijí v Baku v Ázerbájdžánu, obdrželo vzácný vánoční dar. Je to výtěžek z dobročinné akce, kterou uspořádala Kongregace pro evangelizaci národů. Bude tak umožněna pomoc mnoha chudým a sirotkům.

Podle vzoru kostela, který dal Stalin zbořit, má být vybudován nový kostel. Se stavbou se má začít příští měsíc.

Katolíci v Baku společně s islámskou pomocnou organizací „Rudý půlměsíc“ pořádají četné akce pro chudé, sirotky, bezdomovce. Katolická misie, kterou vede P. Jozef Kapla, zřídila menzu pro válečné uprchlíky z Kavkazu a Čečenska. Předchází tak nebezpečí, aby opuštěné děti neupadly do prostituce.

Poselství Královny míru

Drahé děti!

I dnes vám žehnám se svým Synem Ježíšem v náručí a přináším vám toho, který je Král pokoje, aby on vám udělil svůj mír.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 12. 2003

Panna Maria nám představuje své dítě, které je také jejím Bohem a naším Bohem. Bůh, maličký a pokorný. V pohádkách se může král narodit i ve stáji, ale když vyroste, stane se mocným princem, bohatým králem, žijícím na rozdíl od svých chudých poddaných v paláci.

Ježíš vyroste jen v moudrosti a milosti, v laskavosti a pokoře, jeho koruna bude z trní a jeho žezlo je trtina.

Panna Maria nám může i nadále představovat svého Syna v podobě malého bezbranného dítěte, on je však Kníže pokoje. Mír je možný jedině v evangelijním ne-násilí... Ne-násilí není možné jinak, než v duchu malého, zcela malého dětství tohoto nemluvnátka-Boha, neschopného používat sílu: od jeslí po umučení Ježíš nemění postoj vůči svým nepřítelům.

V této vánoční době kontemplujme Dítě, které nám svatá Panna přináší, a učme se, že učedník není nad Mistra.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 12. 2003

ny uvidím u bran věčné vlasti. Navěky nás však bude spojovat láska Nejsvětějších srdcí!“

Hluboké ticho naplnilo posvátný prostor. Posluchači skoro nedýchali, aby jim neuniklo jedině slovo milovaného kněze, zatímco jim srdce pukala současně radostí i bolestí. Jakmile Coudrin skončil, nemohli už věřící ovládnout své hluboké pohnutí. Když při svatém pozdvihování přišel sám Pán opět ke svým statečným dětem, modlili se se slzami a žehnáním za oba kněze, za toho, který přišel, i za toho, který odchází. Vedle oltáře stál statečný velitel Carabin a další policista, kteří během let pronásledování prokázali Církvi věrnost a uctili se zdviženými kordy Krále všech králů.

Celá obec šla toho dne ke stolu Páně a jako příslib lepších časů uděloval farář Pruel nebeský chléb velké řadě poprvé přijímajících.

Po skončení mše se však protlačil Robert Bernard ke knězi Coudrinovi a zašeptal mu věřícími slovy:

„Nemohl bych u vás zůstat, důstojnosti?“

„Ty u mě?“ zeptal se kněz udiveně.

„Neměl byste pro mě místa v tom velkém díle, které jste založil?“ V očích mladého Božího bojovníka se zračila úpěnlivá prosba. Tu podal zakladatel nového společenství radostně ruku svému nejstatečnějšímu učedníkovi a řekl pohnutým hlasem:

„Máš pravdu, Roberte! Bůh potřebuje statečná srdce. Vezmu tě s sebou!“

Chlapcova tvář se rozzářila v lesku vycházejícího slunce.

KONEC

Hlavní hrdina románu kněz Josef Petr Coudrin je skutečná historická postava. Žil v letech 1768–1837. Byl vysvěcen v r. 1792 v době Francouzské revoluce a působil statečně jako duchovní správce, často s nasazením vlastního života. V r. 1800 založil v Poitiers sdružení Nejsvětějších srdcí Ježíše a Marie a věčného klanění Nejsvětější svátosti oltářní.

Společenství se přestěhovalo do Paříže a po Coudrinově smrti se rozšířilo do celého světa, dokonce až do Oceánie.

MÁLO PRAVDY V TRPKÉ KÜNGOVĚ BILANCI NA ADRESU JANA PAVLA II.

Profesor Raymund Schwager podrobil kritice bilanci 25letého pontifikátu Jana Pavla II., kterou napsal Hans Küng. Podle Künga je to „papež velkých darů a velkých chybných rozhodnutí“. Vytyká mu „diktátorskou moc“ a „triumfalistický absolutismus“, „inkvizitorské pronásledování“, „římský imperialismus“ a „světu cizí rigorismus“. Chybná rozhodnutí se podle Künga mají týkat známých témat, jako je sexuální morálka, kněžský celibát, svěcení žen, ekumenismus, kolegiální atd. a nedostatečné „přízpusobení“ době, které je podle jeho názoru důvodem odpadu milionů katolíků, kteří se „uchýlili k útku z církve nebo k vnitřní emigraci“. Již v tomto bodě se Küng zásadně mylí. Ačkoliv jeho požadavky jsou v protestantských církvích uplatněny, odpad z těchto církví nejen že není menší, ale naopak je ještě větší. Katolická církev ztratila tolik členů v Evropě a USA, protože se velký počet kněží, teologů a laických spolupracovníků vydal cestou Küngem požadovaných módních proudů. Evangelické církve, které mají jistě povolnější vedení, ještě více prohloubily svou roztržitost. Kdyby katolická církev akceptovala Küngovy požadavky, mnoho biskupů a věřících by šlo za Lefěbvre. Rovněž tak svěcení žen by nejen nevyřešilo žádný problém, nýbrž vedlo by jen k hlubokému rozkolu v církvi.

Na inkvizitní pronásledování si nikdo nemůže stěžovat. Postih se týká pouze těch, kteří se sami dobrovolně rozhodli, že budou vyučovat jménem Církve. Když se někdo zaváže k loyaltě, nese také dobrovolně důsledky, když neplní přijatý závazek. Je to zcela pochopitelné, když se Církev stará o to, aby ti, kteří se dobrovolně zavázali, že budou učit jejím jménem, také tak skutečně činili. Žádná odborářská centrála nebude ve svých zařízeních trpět někoho, kdo nezastává její zájmy.

Není v rozporu s lidskými právy, když si organizace, do které lidé dobrovolně vstupují, určí svá vlastní pravidla. Naopak, požadovat, aby všechny organizace (hospodářské, náboženské) byly organizovány stejně demokraticky, nepatří k lidským právům.

Skutečnost, že Küng, který je tak nespokojen v katolické církvi, neodešel tam, kde jsou jeho požadavky již dávno akceptovány, svědčí o tom, že i přes svou zatrpklou kritiku je si vědom, že to jinde o nic lepší není, navíc by již nemohl hrát roli odvážného nespokojence a dát se vynášet proudem mediální popularity.

Duchovní rada Orla na základě usnesení ze svého posledního zasedání a v intencích diskuse sjezdu Orla z 15. 11. 2003, v úmyslu zlepšit úroveň duchovního vedení na úrovni žup a jednot svolává **na úterý 27. ledna 2004 ve 12 hodin na Ústředí Orla v Brně** (ulice Pellicova 2c) **SETKÁNÍ DUCHOVNÍCH RÁDCŮ ŽUP**. Pokud župní duchovní rádce nemůže přijet (nemoc, úmrtí apod.), pošle zástupce, např. aktivního duchovního rádce z některé orelské jednoty vaší župy. Z každé župy by se měl zúčastnit aspoň jeden zástupce.

P. PETR DUJKA,
předseda Duchovní rady Orla

Liturgická čtení

Neděle 18. 1. – 2. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 62,1-5
Ž 96(95),1-2a.2b-3.7-8a.9-10ac
Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.*)
2. čt.: 1 Kor 12,4-11
Ev.: Jan 2,1-12

nebo votivní mše za jednotu křesťanů:

1. čt.: Dt 30,1-4
Jer 31,10.11-12ab.13cd+14b
Odp.: srov. 10c (*Pane, shromáždí svůj rozptýlený lid! Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 1 Kor 1,10-13
Ev.: Mt 18,19-22

Pondělí 19. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 15,16-23
Ž 50(49),8-9.16bc-17.21+23
Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)
Ev.: Mk 2,18-22

Úterý 20. 1. – nez. pam. sv. Fabiána nebo sv. Šebestiána

1. čt.: 1 Sam 16,1-13
Ž 89(88),20.21-22.27-28
Odp.: 21a (*Nelezi jsem Davida, svého služebníka.*)
Ev.: Mk 2,23-28

Středa 21. 1. – památka sv. Anežky

1. čt.: 1 Sam 17,32-33.37.40-51
Ž 144(143),1.2.9-10
Odp.: 1a (*Veleben buď Hospodin, má skála.*)
Ev.: Mk 3,1-6

Čtvrtek 22. 1. – nez. pam. sv. Vincence

1. čt.: 1 Sam 18,6-9; 19,1-7
Ž 56(55),2-3.9-10.11-12.13
Odp.: 5bc (*V Boha důvěřuji, nebudu se bát.*)
Ev.: Mk 3,7-12

Pátek 23. 1. – ferie

1. čt.: 1 Sam 24,3-21
Ž 57(56),2.3-4.6+11
Odp.: 2a (*Smiluj se nade mnou, Bože, smiluj se!*)
Ev.: Mk 3,13-19

Sobota 24. 1. – památka sv. Františka Saleského

1. čt.: 2 Sam 1,1-4.11-12.19.23-27
Ž 80(79),2-3.5-7
Odp.: 4b (*Bože, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.*)
Ev.: Mk 3,20-21

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 18. 1.	PO 19. 1.	ÚT 20. 1.	ST 21. 1.	ČT 22. 1.	PÁ 23. 1.	SO 24. 1.
Antifona	919	934	949	1708	980	996	1734
Žalm	784	783	783	786	784	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	949	1709	981	997	1734
Antifony	920	935	950	1283	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	813	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	1283	985	1001	1735
Antifona k Zach. kantiku	688	939	953	1283	985	1002	1735
Prosby	924	939	953	1711	985	1002	1724
Záv. modlitba	689	939	1282	1283	1285	1002	1285
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	689	943	957	973	990	1006	1022
Nešpory:							
Hymnus	915	929	944	959	1714	991	1024
Antifony	916	929	945	960	1284	992	1025
Žalmy	916	930	945	960	1715	992	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	1284	995	1027
Ant. ke kant. P. M.	688	689	948	962	1284	995	689
Prosby	918	933	948	963	1718	995	1028
Záv. modlitba	689	689	948	1282	1283	1285	690
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Jan Twardowski:
NEOBVYKLÝ DENÍK

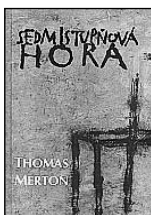
Známý polský spisovatel si vedl jako mnoho jiných svůj deník. Po čase však zůstal pouze u zapisování anekdot. Tak vznikla sbírka životních situací, vynikající vytríbeným humorem, který osvěží každého, kdo chce aspoň na chvíli zapomenout na starosti všedního dne. Vyšlo ve spolupráci s Křesťanskou akademií Řím.

Cesta, brož., 156x168 mm, 104 stran, 89 Kč

Thomas Merton:
SEDMISTUPŇOVÁ HORA

Kniha je autobiografií známého trapistického mnicha a autora několika knih o duchovním životě T. Mertona. Autor zde popisuje svůj život od svého dětství přes konverzi až ke vstupu do trapistického kláštera. Barvitě líčí svůj vztah k rodičům a ke svému okolí, studium na vysoké škole, těžkosti svého života, složení věčných slibů. Kniha je doplněna úvahami nad různými situacemi a zážitky, nejen duchovními, které rozšiřují autorův pohled na vlastní život. Kniha je velkým přínosem nejen pro ty, kteří hledají, ale pro všechny, kteří nechtějí zůstat na stejném místě a mají odvahu stoupat výš.

Cesta, váz., 234x160 mm, 334 stran, 330 Kč

**Christian Feldmann: FRIEDRICH SPEE -
 PROCESY S ČARODĚJNICEMI**

Příběh pravověrného katolického jezuita F. Spee (1591-1635) - vedlejším povoláním něžný lyrik a autor písní - který vytrvale káže protestantským vesnicím v Německu o obrácení ke katolicismu, a dokonce přežije i atentát na svoji osobu. Tentýž jezuita se dostává do konfliktu s všemocnými lovci čarodějnic, požaduje dodržování lidských práv a spravedlivě vedená soudní jednání s údajnými dcerami satana. Asi by se sám dostal na hranici, pokud by jej při péči o oběti války neuchvátil mor. Badání nad jeho polemickým spisem Cautio Criminalis přineslo ve 2. pol. 18. stol. definitivní konec čarodějnickým procesům. Kniha vychází v rámci Studijních textů Centra Aletti.

Refugium, brož., A5, 248 stran, 240 Kč

František Mráček: MÍR V SRDCI (I)

Sbírka úvah a povzbuzení, které mohou člověku napomoci ke šťastnému životu. Zejména jde o pochopení smyslu života a toho, co nás k naší škodě od tohoto cíle odvádí. V části o manželství, rodině, mezilidských vztazích, životním štěstí a Božích darech se setkáme s četnými příklady ze života a různými postřehy, které si člověk v běžném životě často neuvědomuje. Texty publikace jsou mnohdy inspirovány medžugorskými zjeveními, v nichž se Panna Maria zabývá aktuálními problémy naší doby.

Véřitě, váz., A5, 176 stran, 162 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzercce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
 147/2002
 P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
 Dolní nám. 24
 Matice cyrilometodějská s. r. o.